

Editorial: Crossing Boundaries

1
Jay Wickersham,
'International Design
Practice and Globalization',
Harvard GSD.

This issue of *OASE* takes as its point of departure the cross-cultural conditions in which architects, urban designers and landscape architects work. It focuses in particular on architects working in a condition of displacement – in other words in relation to cultures, far away or nearby, that are not their own.

Transculturalism is not a new cultural phenomenon. Global patterns of trade and consumption were already part of the early modern era. Along with the circulation of goods came the migration of building ideas and construction practices. Today, too, architectural skills and expertise seem to expand across developed and developing countries. As Jay Wickersham highlights, the apparent ease with which design approaches, building technologies, architectural drawings and even construction workers seemingly travel between cultures and continents makes it enticing to consider spatial practitioners as members of a global and cosmopolitan culture.¹

Nonetheless, transcending national boundaries and identities entails an encounter with the obstinate features of specific locales and particular cultural dynamics. The management of building activities, for instance, varies widely from country to country, with profound consequences for design and construction technologies. National and local governments continue to define specific legal frameworks that are appropriate to their social and economic geographies, and that influence design methods. Value systems also seem to aspire to global dwelling ideals, while remaining profoundly culture-bound – with great effect on the compositional, typological and material characteristics of the built environment.

What tools and methods can a designer rely on to perform within this 'clash of cosmopolitanism and localism'?² What kind of design

2
Michael Ignatieff, *Blood
and Belonging* (Toronto:
Penguin, 1993), 3-14.

Editorial / Redactioneel

3

Tom Avermaete, Viviana d'Auria, Klaske Havik,
Lidewij Lenders

Redactioneel: Grenzenloos

Uitgangspunt van dit nummer van *OASE* zijn de interculturele omstandigheden waaronder architecten, stedenbouwkundigen en landschaps-architecten werken. Daarbij staan in het bijzonder die architecten centraal, die actief zijn in een toestand van verplaatsing, met andere woorden: die werken in culturen, veraf of nabij, die de hunne niet zijn.

Transculturalisme is geen nieuw fenomeen. Mondiale handels- en consumptiepatronen maakten ook al deel uit van de vroege moderne periode. Het verkeer van goederen bracht de migratie van architectonische ideeën en praktijken met zich mee. Ook vandaag de dag lijken architectonische vaardigheden en expertise zich wereldwijd te verspreiden. Jay Wickersham benadrukt dat het kennelijke gemak waarmee ontwerpbenederingen, bouwtechnieken, teke-

ningen en zelfs bouwvakkers tussen culturen en continenten heen en weer reizen, het verleidelijk maakt ruimtelijk deskundigen te beschouwen als leden van een mondiale, kosmopolitische cultuur.¹

Het overstijgen van nationale grenzen en identiteiten stuit desalniettemin op de weerbarstigheid van de specifieke lokale en culturele dynamiek. De manier waarop bouwactiviteiten worden aangestuurd, verschilt bijvoorbeeld van land tot land en dat heeft ingrijpende gevolgen voor de ontwerp- en bouwtechniek. Nationale en lokale overheden blijven wettelijke kaders definiëren, die eigen zijn aan hun maatschappelijke en economische geografie, en beïnvloeden zo ontwerpmethoden. Waardestelsels lijken enerzijds te streven naar universele woonidealen, terwijl ze anderzijds door en door cultuurgebonden blijven, en dat heeft grote gevolgen voor de compositorische, typologische en materiële kenmerken van de gebouwde omgeving.

Welke instrumenten en methoden kan de ontwerper die binnen dit 'conflict tussen

1
Jay Wickersham,
'International
DesignPractice and
Globalization',
Harvard GSD.

strategies allow for mediation between endogenous and exogenous conditions? How can a spatial practitioner engage with local mores and trades? How do design professionals who operate transculturally ethically position themselves with regard to the production and exchange of knowledge? These questions are located at the nexus of fundamental issues concerning professional positionality and the ways in which spatial practice is created and finds opportunities to travel across profoundly distinctive contexts.

This theme issue of *OASE* examines the abovementioned issues by first focusing on a crucial moment: the post-war vogue of transcultural expertise that emerged in the 'global South' after decolonization, often under the header of 'development aid'. It aims to unravel mechanisms of architecture and knowledge production specific to the postcolonial context and the processes of decolonisation, characterised by shifting political and economic conditions as a result of the Cold War.

Today we can look at the experiments of that period from a critical distance, and ponder on the roles, approaches and instruments that key architects and urban planners of that time employed – and what they have resulted in. This issue brings together a number of relevant figures for the construction of transcultural practice, comprising Constantinos Doxiadis, Michel Écochard, Jacqueline Tyrwhitt, Otto Koenigsberger, Maxwell Fry and Jane Drew, as well as the collective of Nordic architects.

Viviana d'Auria illustrates the influence of Constantinos Doxiadis by laying bare three crucial aspects of his work: the insistence on building an international, interdisciplinary network; the formulation of a Science of Human Settlements known as 'Ekistics'; and the use of diaries as a tool for reflection, communication and – not in the least – as a method to craft a self-affirmative professional profile. The inter-disciplinary methods and approaches of French urban planner Michel Écochard are discussed in Tom Avermaete's contribution. He shows, for instance, how Écochard introduced a new set of concepts and instruments, including the 'survey'

Tom Avermaete, Viviana d'Auria, Klaske Havik, Lidewij Lenders

4

kosmopolitisme en lokalisme' actief is, met vertrouwen hanteren²² Wat voor soort ontwerpstrategieën kunnen bemiddelen tussen endogene en exogene omstandigheden? Hoe kan de ruimtelijke deskundige zich verhouden tot lokale gebruiken en beroepen? Hoe kan de transcultureel opererende ontwerpprofessional zich ethisch positioneren met betrekking tot de productie en uitwisseling van kennis? Deze vragen raken fundamentele kwesties met betrekking tot de positionering van het vakgebied. Ze stellen de manier aan de orde waarop de ruimtelijke praktijk tot stand komt en kansen ziet om de kloof tussen totaal verschillende contexten te overbruggen.

In dit themanummer van *OASE* worden bovenstaande kwesties onderzocht door allereerst een cruciaal moment te belichten: hoe na de oorlog en de dekolonisatie een golf van transculturele expertise het Mondiale Zuiden overspoelde, vaak onder de noemer van 'ontwikkelingshulp'. We willen proberen de

mechanismen van de architectuur en de kennisproductie te ontrafelen, die kenmerkend waren voor de postkoloniale context en dekolonisatieprocessen, als gevolg van veranderende politieke en economische omstandigheden door de Koude Oorlog.

Vandaag de dag kunnen we met kritische afstand kijken naar de experimenten uit die periode en nadenken over de rollen, benaderingen en instrumenten waarvan de indertijd toonaangevende architecten en stedenbouwkundigen gebruik maakten – en wat daarvan het resultaat is. Dit nummer brengt een aantal personen bijeen die relevant waren voor de ontwikkeling van de transculturele praktijk, met name Constantinos Doxiadis, Michel Écochard, Jacqueline Tyrwhitt, Otto Koenigsberger, Maxwell Fry en Jane Drew, evenals het collectief van Scandinavische architecten.

Viviana d'Auria licht de invloed van Constantinos Doxiadis toe door drie cruciale

2
Michael Ignatieff, *Blood and Belonging* (Toronto: Penguin, 1993), 3-14.

from the domain of archaeology, to negotiate the paradoxically distanced condition of the transnational planner. Iain Jackson discusses the work of Jane Drew and Maxwell Fry, who focused on the relationship between climatological conditions and architectural typologies, concepts and components. In her article on the Nordic architects who contributed to development aid programmes in East Africa and Zambia, Nina Berre describes how ideals of the modern welfare state travelled to Africa, and entailed a reflection on both prefabrication and adaptation. In most of these cases, education played a paramount role, and was seen as a crucial part of development aid. Ellen Shoskes describes the efforts of Jacqueline Tyrwhitt who, with support from Harvard and the UN, contributed substantially to the establishment of a school for regional planning in Bandung, Indonesia. Rachel Lee's contribution displays how Otto Koenigsberger proposed transcultural assignments at the Architectural Association in London, stating that knowledge about local building techniques and climate could only be developed through 'action-learning' and 'action-research'.

Intertwined with the current resurgence and consolidation of 'socially engaged architecture', today's transcultural architectural practice encourages the interrogation of the scales of action and the roles of architects across varying professional and educational contexts. This issue of *OASE* presents two out of a myriad of contemporary 'global' design studios, introducing the specificity of transcultural approaches within education, namely the Global Housing Studio at Delft University of Technology and work from the Technische Universität Berlin.

Indeed, a transcultural *modus operandi* is today frequently claimed by a wide array of practices, pedagogies and professionals. It remains crucial to unfold how critical stances may be developed in practice, acknowledging that from inception the idea of transcultural exchange emphasised the asymmetry of relationships. From this perspective, key interrogations would be: What kind of design tools and pedagogic approaches make it possible to operate 'within' and 'across' contexts and

aspecten van zijn werk bloot te leggen: de ontwikkeling van een internationaal, interdisciplinair netwerk; 'Ekistics', de wetenschap van de menselijke nederzetting; en het dagboek als instrument voor reflectie, communicatie en niet op de laatste plaats als een methode om een zelfbevestigend professioneel profiel op te stellen. De interdisciplinaire methoden en benaderingen van de Franse stedenbouwkundige Michel Écochard komen aan de orde in een bijdrage van Tom Avermaete. Hij laat bijvoorbeeld zien hoe Écochard een aantal nieuwe concepten en instrumenten introduceerde, zoals het uit de geografie afkomstige *survey*, om zich te kunnen verhouden tot de paradoxaal afstandelijke positie van de transnationale stedenbouwkundige. Iain Jackson bespreekt het werk van Jane Drew en Maxwell Fry, die zich vooral richtten op de relatie tussen klimatologische omstandigheden en architectonische typologieën, concepten en componenten. Nina Berre beschrijft in haar artikel over de Scandinavische architecten die

een bijdrage leverden aan de ontwikkeling van hulpprogramma's in Oost-Afrika en Zambia, hoe de idealen van de moderne welvaartsstaat naar Afrika reisden en reflectie op zowel prefabricage als aanpassing noodzakelijk maakten.

In de meeste gevallen was de rol van het onderwijs, opgevat als een cruciaal onderdeel van ontwikkelingshulp, van het grootste belang. Ellen Shoskes beschrijft de inspanningen van Jacqueline Tyrwhitt die, met steun van Harvard en de Verenigde Naties, een substantiële bijdrage wist te leveren aan de stichting van een school voor ruimtelijke ordening in het Indonesische Bandung. Rachel Lee gaat in haar bijdrage in op de wijze waarop Otto Koenigsberger transculturele opdrachten voorlegde aan de Londense Architectural Association, waarbij hij stelde dat kennis van lokale bouwtechnieken en het klimaat alleen konden worden ontwikkeld via 'actief leren' en 'actief onderzoeken'.

De hedendaagse transculturele architectonische praktijk is verweven met de huidige

to act translocally? Are action-learning and action-research essential components for any transcultural design endeavour, and if so, how have they been articulated? What relationship do contemporary projects and pedagogical experiences unfold between 'socially engaged' and 'transcultural' design?

OASE invited four different Europe-based architectural offices that work transculturally to address these questions. Italian architecture collective ARCó shows proximity with the historical development aid practices discussed in the first part of this issue. Stemming from the idea of social sustainability, the collective realises architectural projects in the context of emergency aid and in collaboration with an NGO. For Belgian BC Architects, working in both Europe and African countries is an evident result of the transcultural setting of their hometown Brussels. In their work in Africa, they seek collaborations with local architects and researchers, while making use of customary construction techniques using local materials as much as possible. The practice of Rintala Eggertson, established in Northern Norway, is also concerned with craftsmanship and the use of local materials and techniques. In this practice, which has carried out projects worldwide, including a library for an orphanage in Thailand, education plays a paramount role. Finally, the work of Cairo-based Dutch architect Sonja Spruit, which covers multiple scales and programmes, aims for a social surplus: for instance a social housing project should also allow for appropriation of the liminal space between the residential block and the street.

Somewhere between the evaluation of the planning experiments of the 1960s and 1970s and the important challenges faced by contemporary practitioners, this issue of OASE offers a terrain for reflection and for reconsidering the transcultural work of architects and urban planners from a new perspective. By complementing the biographies, methods and ambitions of historical key figures with current examples from architectural practice and education, OASE hopes to shed light on the critical potential of transcultural displacement as an enabling condition

Tom Avermaete, Viviana d'Auria, Klaske Havik, Lidewij Lenders

6

heropleving en consolidatie van 'sociaal betrokken architectuur' en stimuleert de bevraging van de actieradius en de rol van de architect in verschillende professionele en educatieve omgevingen. In dit nummer van OASE worden twee van de zeer vele eigentijdse 'mondiale' ontwerpstudio's gepresenteerd, waar de invoering van de specificiteit van transculturele ontwerpbenaderingen in het onderwijs een rol speelt, namelijk de 'Global Housing Studio' van de TU Delft en 'Berlin Transfer' van de TU Berlin.

Tegenwoordig wordt de transculturele modus operandi vaak juichend onthaald door een scala van praktijken, onderwijsinstellingen en professionals. Het blijft van cruciaal belang om uit te zoeken hoe kritische posities in de praktijk kunnen worden ontwikkeld, waarbij moet worden erkend dat de notie 'transculturele uitwisseling' haar oorsprong juist heeft in de ongelijkheid van relaties. De belangrijkste vragen die vanuit dit perspectief kunnen worden gesteld, zijn: wat voor soort ontwerpinstrumenten en pedago-

gische benaderingen maken het mogelijk zó 'in' en 'door' contexten te opereren, dat een trans-lokaal handelen ontstaat? Zijn actief leren en actief onderzoeken essentiële onderdelen van elke transculturele ontwerpinspanning en zo ja, hoe zijn zij gearticuleerd? Welke relatie tussen 'sociaal betrokken' en 'transcultureel ontwerp' ontvouwt zich in de hedendaagse projecten? Wen pedagogische ervaringen?

OASE stelde deze vragen aan vier verschillende, in Europa gevestigde, transcultureel opererende architectenbureaus. Het Italiaanse architectuurcollectief ARCó toont zich verwant aan de in het eerste deel van dit nummer besproken historische ontwikkelingshulppraktijk. Het collectief realiseert in het kader van noodhulp en in samenwerking met een ngo bouwprojecten op basis van het begrip maatschappelijke duurzaamheid. Voor het Belgische BC architecten is het feit dat het bureau zowel in Europa als in Afrikaanse landen actief is, het overduidelijke gevolg van de transculturele omgeving die

for working across boundaries. Relatedly, the delicate position of the spatial practitioner is questioned, balancing between cultures and political forces, negotiating between local and foreign building techniques, and bridging cultural, social and ethical distances.

de vestigingsplaats Brussel vormt. Bij hun werk in Afrika zoeken ze de samenwerking met lokale architecten en onderzoekers, terwijl ze zoveel mogelijk gebruik maken van traditionele constructiemethoden en lokale materialen. Ook de in Noord-Noorwegen gevestigde praktijk Rintala Eggertsson houdt zich bezig met vakmanschap en het gebruik van lokale materialen en technieken. Bij dit bureau, dat overal ter wereld projecten heeft uitgevoerd, zoals een bibliotheek voor een weeshuis in Thailand, speelt onderwijs een zeer belangrijke rol. Het werk van de in Kaïro gevestigde Nederlandse architect Sonja Spruit, ten slotte, beslaat verschillende schaalniveaus en programma's, en is gericht op de creatie van maatschappelijke meerwaarde: zo zou er in een project voor sociale huisvesting bijvoorbeeld ruimte moeten zijn voor de toeëigening van het grensgebied tussen het woonblok en de straat.

Voortbewegend tussen de evaluatie van de stedenbouwkundige experimenten uit de jaren

1960 en 1970 en de uitdagingen in de hedendaagse praktijk, biedt dit nummer van *OASE* een veld voor reflectie en heroverweging van het transculturele werk van architecten en stedenbouwkundigen. Door de biografieën, methoden en ambities van historische sleutelfiguren te complementeren met hedendaagse voorbeelden uit de praktijk en het onderwijs van de architectuur, hoopt *OASE* licht te werpen op het kritische potentieel van de transculturele verplaatsing als randvoorwaarde voor de grensoverschrijdende praktijk. *OASE* bevraagt de delicate positie van de ruimtelijke deskundige die tussen culturen en politieke krachten balanceert, tussen lokale en buitenlandse bouwtechnieken bemiddelt, en culturele, maatschappelijke en ethische kloven overbrugt.

Vertaling: InOtherWords, Maria van Tol